

...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.085/2024/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Pethő Róbert ügyvéd (cím3) által képviselt **Felperes1** (Cím2.) felperesnek – a ügyvédi iroda1 (cím4 ügyintéző: dr. Feicht Szabolcs ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (cím5) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában indított perében a Fővárosi Törvényszék 14.M.70.208/2023/17. számú végzésével kijavított, 11. sorszámú ítélete ellen az alperes által 13. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 132.500 (százharminckétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget és az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlája 424.091 (négy százhuszonnégyezer-kilencvenegy) forint fellebbezési eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60 napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. január 15-én meghozott 14.M.70.208/2023/11. számú ítéletével – melyet a 2024. április 12-én kelt 17. sorszámú végzésével kijavított – kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 5.301.138 forint

elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítést és annak késedelmi kamatát, valamint 265.000 forint perköltséget, továbbá az államnak 320.000 forint eljárási illetéket.

[2] A megállapított tényállás szerint a felek 2019. január 9-én kötöttek munkaszerződést anyaggazdálkodó-anyagbeszerző munkakör betöltésére havi 869.173 forint bérezéssel. Az alperes 2020. július 1-jén felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát, a postán megküldött okiratot a felperes 2020. július 3-án vette át.

[3] A Fővárosi Törvényszék a 14.M.70.179/2020/14. számú – 2021. június 17-én jogerőre emelkedett – ítéletével kötelezte az alperest, hogy a munkaviszony jogellenes megszüntetésére tekintettel fizessen meg a felperesnek 5.128.938 forint elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítést, 1.185.240 forint elmaradt munkabért és a perrel felmerült 521.000 forint perköltséget. Az alperes az ítéletben megjelölt jogcímeken és összegekben teljesített a felperesnek.

[4] 2023. március 1-jén a felperes újabb keresetet terjesztett elő az utóbb esedékessé vált elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítés megfizetése iránt, amely kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság megalapozottnak talált. Döntését a munka törvénykönyvről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 82. § (1) és (2) bekezdésére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdésére, valamint a munkaviszony munkáltató általi jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeinek egyes kérdéseiről szóló 3/2014. (III. 31.) KMK véleményre és a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményei egyes kérdéseiről szóló 6/2016. (XI. 28.) KMK véleményre alapította.

[5] Indokolásában rögzítette, hogy a munkaviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben okozott kárt a munkáltató köteles megtéríteni, e tételes kártérítési igény esetén az elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítésre vonatkozó jogszabályi korlát összegbeli, és nem időbeli korlátozás. Amennyiben a munkavállaló a munkaügyi per jogerős lezárásáig nem meríti ki a tizenkéthavi távolléti díj összegének megfelelő keretet, jogszerű lehetősége van újabb perben elévülési időn belül érvényesíteni az utóbb esedékessé vált kártérítési igényét. Mindezek miatt a korábban folyamatban volt munkaügyi perben megítélt és a limitet el nem érő további kárigény nem minősül ítélt dolognak, az az elévülési időn belül érvényesíthető. Ez a lehetőség az alperesi érveléssel szemben nem csak az elsőfokú ítélet elleni fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban a kereset felemelésével illeti meg a munkavállalót, hanem új eljárás keretében is jogszerűen kerülhet sor az igényérvényesítésre.

[6] Arra figyelemmel, hogy az összecszerűség vonatkozásában az alperes a felperes számításait elfogadta és a megtérült jövedelem vonatkozásában bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, a kereseti kérelem szerint marasztalta az alperest.

Az alperes fellebbezése

[7] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte.

[8] Az elsőfokú eljárásban előadott érvelését fenntartva állította, a felperes által hivatkozott 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény nem a jelen eljárás tárgyát képező igényekre vonatkozik. A felperesnek további jogszerű igénye a jogerős ítélet meghozatalát követően csak akkor lehetett volna, ha számítási hibát vét, vagy nem vonja le a törvényben előírt tételeket az elmaradt jövedelemből, a felperes a levonásokat azonban tételesen megjelölte. Hangsúlyozta, a felperes csak és kizárólag az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedését megelőzően, fellebbezési eljárásban érvényesíthette volna jogszerűen az utóbb esedékessé vált követelését és ez esetben emelhetett volna fel azt a tizenkéthavi távolléti díj erejéig. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a 6/2016. (XI. 28.) KMK véleményben foglaltakat és tévesen adott helyt a kereseti kérelemnek.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[9] A felperes az érdemben helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mivel az elsőfokú bíróság helytállóan értelmezte a felek perbeli nyilatkozatait, az irányadó joggyakorlatnak megfelelően alkalmazta a 3/2014. (III. 31.) KMK véleményt és a 6/2016. (XI. 28.) KMK véleményt, döntése megfelel a vonatkozó jogszabályoknak.

[10] Kifejtette, az alperes fellebbezésében új tény, körülményt, jogi álláspontot nem terjesztett elő az elsőfokú eljárásban előadottakhoz képest. A megjelölt KMK vélemények a jelen per tárgyát képező igények elbírálására vonatkoznak. Nem értelmezhető ugyanakkor az elmaradt jövedelemből levonandó tételekre, esetleges számítási hibákra vonatkozó alperesi előadás. A felek között korábban folyamatban volt perben az ítélet ellen az alperes nem élt fellebbezéssel, így értelemszerűen a másodfokú eljárásban a kereset felemelésére vonatkozó alperesi érvelés sem foghat helyt.

A másodfokú bíróság döntése

[11] A fellebbezés nem alapos.

[12] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, megfelelően értelmezte az irányadó jogszabályokat, abból helytálló jogi következtetéseket vont le, döntése megfelel a kialakult és irányadó joggyakorlatnak.

[13] A másodfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 370. § (1) bekezdése alapján kizárólag a fellebbezés korlátai között bírálta felül az elsőfokú ítéletet, így a fellebbezésben előadott érvelésre figyelemmel az alábbiakra mutat rá.

[14] A Fővárosi Törvényszék a 2021. április 30-án meghozott 14.M.70.179/2020/14. szám alatti ítéletével a munkáltató jogellenes munkaviszony megszüntetésére tekintettel, annak következményeként kötelezte az alperest a felperesnek 2021. április 30-ig felmerült kára megfizetésére. Az ítélet 2021. június 17-én jogerőre emelkedett, mivel azzal szemben a felek fellebbezéssel nem éltek. A munkáltató helytállási kötelezettségét az Mt. 82. § (1) bekezdése alapozta meg és az alperes nem vitatottan a jogerős ítélet szerinti marasztalásnak eleget tett.

[15] A fellebbezés kizárólag azt a kérdéskört érintette, hogy a felperesnek jogszerű lehetősége volt-e a korábbi jogerős, a perbeli munkaviszony jogellenes megszüntetésével és annak jogkövetkezményei alkalmazásával összefüggésben meghozott bírósági döntést követően eltelt időre tekintettel további kártérítési igényt előterjeszteni.

[16] Az Mt. 82. § (1) bekezdése alapján a bíróság a jogellenes munkaviszony megszüntetéssel összefüggésben okozott kár megtérítésére kötelezi a munkáltatót azzal, hogy a (2) bekezdés szerint az elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítés nem haladhatja meg a munkavállaló tizenkéthavi távolléti díjának összegét. Az ekként rögzített kötelezettség – mivel nem tartalmaz időbeli kikötést – egészen a tizenkéthavi távolléti díjnak megfelelő összeghatár eléréséig időkorlát nélkül terheli a munkáltatót. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság ítéletében a 6/2016. (XI. 28.) KMK véleményre, annak 2. pontjában a Kúria kifejtette, a munkaviszony munkáltató általi jogellenes megszüntetése esetén a jogerős ítélettel elbírált kárigényt meghaladó, utóbb esedékessé vált kártérítési igény újabb munkaügyi perben elévülési időn belül érvényesíthető. Ebből következően az Mt. 82. § (2) bekezdése szerinti limitösszeg erejéig elévülési időn belül történő igényérvényesítés esetén a munkaviszony jogellenes megszüntetése okán a munkáltató helytállni tartozik.

[17] A 6/2016. (XI. 28.) KMK véleményre utalva az elsőfokú bíróság helyesen hangsúlyozta, a limitet el nem érő, és bíróság előtt még nem érvényesített kárigény nem minősül ítélt dolognak, mivel az újabb keresetben megjelöltek nem a korábbi ítélettel elbírált, hanem a későbbi időszakra vonatkozó igények, a további elmaradt jövedelem ugyanis ekkor keletkezett.

[18] A perbeli esetben a jogerős ítélet alapján a felperes nem merítette ki az Mt. szerint kárként érvényesíthető összeget, így a jelen perben azt jogszerűen érvényesíthette. A 6/2016. (XI. 28.) KMK vélemény 3. pontja nem kizárólagos igényérvényesítési módként utal

– a limitösszeg erejéig – a másodfokú eljárásban történő keresetfelemelési lehetőségre. Értelemszerűen amennyiben az adott eljárás fellebbezés hiányában nem jut el a fellebbviteli szakba, újabb munkaügyi perben az elévülési idő korlátain belül jogszerűen érvényesíthető az igény. Ebből következően az alperes hivatkozásával ellentétben nem kizárólag a másodfokú tárgyalás berekesztéséig van lehetőség a kereset felemelésére és az idő az előrehaladtával esedékessé vált kártérítési igény előterjesztésére. Nem zárható el a munkavállaló attól, hogy az anyagi jogszabályban rögzített jogkövetkezményt érvényesítse és ezt adott esetben újabb per keretében tehesse meg. Amennyiben az alperes nem szünteti meg jogellenesen a felperes munkaviszonyát, a felperes károsodása nem következik be. Ellenkező esetre azonban számolnia kell azzal, hogy volt munkavállalója esetleg nem tud új munkaviszonyt létesíteni és ezzel összefüggésben kártérítési kötelezettsége keletkezik.

[19] Az alperes fellebbezése az összegszerűséget nem érintette, így a fentebb kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet helyes indokai alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[20] A másodfokú eljárásban a pertárgy értéke a fellebbezéssel vitatott követelés összegében (5.301.138 forint) alakult.

[21] Az eredménytelenül fellebbező alperes köteles a felperes másodfokú eljárásban felmerült költségeit viselni a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján. Ennek mértékét a Pp. 81. § (1) bekezdése szerinti felperesi felszámítás alapul vételével a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján állapította meg a másodfokú bíróság.

[22] Az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése szerint számított fellebbezési illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésében meghatározott fellebbezési eljárási illeték viselésére. Tájékoztatja a másodfokú bíróság az alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetni. Közleményként fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltábla megnevezését, a Fővárosi Ítéltábla e határozatának számát, és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben az alperes az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie. Az illetékfizetési kötelezettség esedékességéről az Itv. 78. § (4) bekezdése rendelkezik.

[23] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2024. július 4.

dr. Orosz Andrea s.k.

a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.

előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

bíró